

Naapurintyttö

Julkaistu 8.3.2011

25 vuotta sitten se lähti, 13-vuotiaana. Libistä ja pari kaljaa. Kokeilusta. Paha maku suussa, joka hörpyllä kaljanpaska pyrki ylöspäin. "Hyvää on joo"- totesin. Oli näytönhalua, kapinaa. "Vittu" vapautta, "Mä näytän niille". Teiniangsti. Pikkulikka suuren maailman edessä, iso porukka ympärillä, silti niin yksin, epävarma.

Mun isä oli alkoholisti, kaappijuoppo, niinkuin äiti sitä nimitti. Se häpes sitä, mut kulissit, ne piti säilyttää. Harmiton kotijuoppo, pikakännit ja sammuminen omaan sänkyyn. Mitä se haittaa. Työnsä ja perheensä hoitava ihminen, hyvä mies ja isä. Mä häpesin sitä ja olin aina varuillani. Ei meillä enää käynyt vieraita, eikä meitä koskaan kutsuttu mihinkään. Kyllä mä sen tiesin, se joi sen tarjotun viinilasillisen ja piilosta pullon, kirkasta. Ei se muille tarjoillut, "Ei mulla mitään oo", vastasi kysyvälle. Mä luimin omissa oloissani ja kavereilla. Muistan ajatelleeni, ettei mulla ainakaan tule tollaista viinaan menevää miestä olemaan.

Meni vuosi pari. Bändikeikkoja, Eput, Popeda, Dingo ja Yö. Ja ne yöt. Kaljakaan ei maistunu enää niin pahalle, oli hauskaa. Ei musta tarvinnu olla huolissaan, kyllä mä asiani hoidin. Mä olin niin ylpee saadessani ensimmäisen kesätyöpaikan, mansikanpoiminnasta. Toisena iltana liian monta olutta. Rahat riitti just paluulippuun. Eihän ne mua siellä pitäneet. Huono esimerkki uskovaisen perheen lapsille, sanoivat. Kotona selitys löytyi, sateinen kesä, ei siellä vielä ollu edes mansikat kypsinä.

Se alkoi olla lähes joka viikonloppuista. Oli hienoo, täysikäinen kundikaveri ja auto. Pöytäviinaa ja sitä kaljaa. Pillurallia. Mä olin kiltti tyttö, kyllä mä kotiin tulin aina sovittuun aikaan. Se menee lukioon, äiti kuulutti sukulaisille, on se niin tunnollinen tyttö.

Opiskelijabileitä, vaihtuvia poikaystäviä ja täysi-ikäisyys. Opintolaina ja -tuet. Keskiviikko, perjantai ja lauantai. Siideriä, olutta, shotteja. Aina ei kouluun jaksanut mennä, mut pääasia, et oli ollut kivaa. Kyllä mä vuokrat maksoin. Vanhemmillani on säännölliset ruoka-ajat, tiesin ja pärjäsin. Ja valmistuin. Se asuu jo omillaan, äiti ylpeili, kyllä meidän tyttö on reipas.

Yhteenmuutto ja haaveet tulevasuudesta. Se suhde oli väkivaltainen. Riitoja, alkoa ja pettämistä. Minä, pikkuvaimoke, niin rakastunut. Rakastunut rakkaudentunteeseen ja sinisissä silmissä toivo turvallisuudesta, kumppanuudesta. En ollut ensimmäisellä sijalla, en edes toisella. Oli ajatus eheästä, tavallisesta elämästä, haaveita, harhaa.

Suhteita, joihin kaikkiin liittyi enemmän tai vähemmän alkoholin käyttöä, hyväksikäyttöä, riippuvuutta, mitätöintiä. Lapsien syntymää, henkistä väkivaltaa. Join silloin tällöin, muutaman kerran kuussa ja tietty vappuna, juhannuksena, pääsiäisenä, jouluna, syntymäpäivinä... Mähän olin tavallinen naapurintyttö, kunnollinen työssäkäyvä perheenäiti. Mies ryyppäs, mähän vaan silloin tällöin, selittelin.

Asuntovelkaa, autolainoja, talon remontointia ja rakentamista. "Tätä taloa ei kaljan voimalla rakenneta", uhosin, tai mä lähden. Sikspäkki, kaksitoistapäkki ja miehen 24-salkku. Tuleehan se halvemmaksi, kuulin. Tänään palautin 232 tyhjää kauppaan. En oo vielä kukaan lähteny. Entistä useammin tulee otettua seuraksi tai kun ei toisen ryyppäämistä jaksa katella.

25 vuotta sitten oli unelma. Oma koti, tavallinen arki, perhe. Turvallisuus, luottamus ja yhdessäolo. Ei viinaan menevää miestä ainakaan. Mitä tapahtui?

Nimimerkki:

Lopussa

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/alkoholi/naapurintyttö>